

BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

23. évfolyam 3. szám

2019. szeptember - ősz

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”

Mt 16,26

Életem tizedik kerékpártúráján vettem részt ezen a nyáron. Sosem szerettem a nagy emelkedőket, mindig megküzdöttem, és irigykedve (és lihegve) szemléltem a gyerekeket, fiatalokat, milyen könnyen veszik az akadályokat. Az emelkedőkkel együtt a nagy lejtőket sem szerettem, nem győztem markolni a féket, egyszerűen féltem a gyorsulástól. Szóval mondtam is mindig, én az alföldön szeretnék kerékpározni.

Az idei nyár fordulópont volt. Csak egyetlen egyszer szálltam le a 440 kilométeres össz-táv legmeredekebb emelkedőjén, toltam egy rövid ideig majd visszaültem és megküzdöttem a Mecsekkel. Majd az összes többi emelkedővel a hét folyamán. De az igazi fordulópont nem ebben volt, hanem a lejtőkön. Mesés, árnyas, kanyargós, patakmenti hegyi utakon siklottunk lefelé, csak én és az erdő, és: a száguldás. Nincs kilométerórám, de úgy érzésre én még sohasem ereszkedtem így – mit ereszkedtem, repültem! – lefelé egyetlen lejtőn sem. A forró augusztusi napon jólesően vágott arcomba az erdei friss légáramlat, és amikor

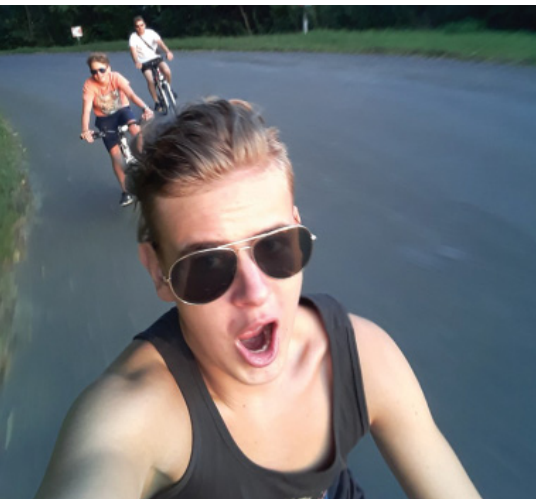
egy-egy végeláthatatlan lejtőn suhantam lefelé, ez villant át sokszor a fejem: Enyém a világ!

Néhány pillanatig enyém volt a világ. Legálábbis így éreztem. Biztos mindannyian éreztük már ezt, nem feltétlenül biciklizés közben, de valami nagy-nagy szabadság megtapasztalása során. Nem baj, ha olykor átsuhan a szívünkön ez a különös érzés. Főleg, ha valami hálaféle kíséri, mert én ezt is erősen éreztem. Néhány pillanatra érezzük, de már ez idő alatt is hatalmas súlya van! És a völgybe érve tudjuk, nem, nem a miénk a világ.

Egy-egy ilyen élmény is megtaníthat, emlékeztethet, ne akarjunk túl sokat. Ne akarjuk hatalmaskodni, másokra rátelepedni, birtokló és önző módon élni az életet. Mit használ, mire megyünk vele, ha földi kincseink gyarapodnak, duzzadnak, uralkodunk tárgyak és emberek felett, de mindez becsületünkbe, jó hírünkbe, tisztaságunkba került?! Jézus ezzel szemben a naponkénti kereszthordozásról beszél, hogy lelkünkben kárt ne valljunk. Igen, a kereszthordozás kell, hogy mindennapunk velejárója legyen. Nem mondhatom, most kicsit leteszem, félredobom, elmegyek néhány hét szabadságra és majd ismét felveszem. Mert Krisztust követni, hozzá tartozni valami különös felelősség. Lelkemben lenni szabad, és nem azért, mert enyém a világ. Nem az enyém, az Övé. S abban én is övé vagyok, s ez a felelősségem, hogy eszerint éljek.

Adja Isten, hogy az új tanévben is megtapasztaljuk az Ő szeretetteljes vezetését, hogy a világot ne megnyerni akarjuk, hanem abban élve, teremtettségünket felismerve, Istenre szorultságunkat megélve az Ő hűséges követői lehessünk. Ámen.

Keczkó Szilvia

Kérlek, ments ki engem!

BUDAHEGYVIDÉKI CSALÁDOS HÉTVÉGE RÉVFÜLÖPÖN

Június 21-23 között harmadik alkalommal vettem részt családommal az „akarattjai” családi hétvégén, melyre idén is Révfülöpön került sor.

Első délelőtt Koczor Tamás elgondolkodtató és néha provokatív előadását hallgattuk meg, melynek alap gondolatát a nagy vacsora példázata (Lk 14,15-24) adta. Az előadás első, interaktív részében az egyházat érintő kérdések fogalmazódtak meg: mi a fontos, hol van a helye, hol kell megjelennie és mit kellene továbbadnia. A második rész a saját létünkéről szólt: hol a mi helyünk a világban, mi az ami létünket működteti és a továbbadás kérdése. És legfőbbképpen, hogy meglátjuk-e a lényegét, tehát hogy mindent ajándékba kapjuk és Isten vendégei vagyunk, elfogadjuk-e a meghívást?

Az előadással párhuzamosan a kisebbeknek Beni, Fanni és Nóri tartott foglalkozást. Lili lányunkkal azóta is nagy örömmel játszunk az itt készített bibliai témájú Dobble társasjátékkal.

A tartalmas délelőtt után a délutánt vidám strandolással, fagyizással töltöttük, és idén

csak egy kicsit áztunk el. Gabinak és Tamásnak hála, este sem unatkoztunk, vidám vetélkedőben volt részünk.

Másnap délelőtt Zsugyel Kornélt hallgattuk istenszeretetről, önszeretetről és felebaráti szeretetről. Mindháromra egyenlő arányban lenne szükségünk, egyik sem mehet a másik rovására, és ez önerőnkből nem megvalósítható. Sok izgalmas kérdés fogalmazódott meg, például, hogy ki számít felebarátunknak, hogyan szeressem azt, aki annyira más, mit én, melyik könnyebb, önmagunkat vagy másokat szeretni. Számomra fontos üzenete volt az előadásnak, hogy a felebaráti szeretet nem érzelmet jelent, hanem cselekedetet.

A délutánra tervezett jó idő sajnos elmaradt, de hogy a gyerekek vasárnap se unatkozzanak, arról Szilvi, Barbara és Beni gondoskodott.

Köszönjük mindenkinek a szervezést és a részvételt, és nagyon készülünk a következő alkalomra!

Emődi Kinga

Bemutakozom

Gömbös Tamás vagyok, a gyülekezet idei hatodévese. Keszthelyen születtem 1990. augusztus 7-én. Anyagyülekezetem a keszthelyi evangélikus gyülekezet. Bár a Balaton fővárosában nőttem fel, mégis a Vas megyei evangélikusságba tartozóknak, illetve ehhez kötődőnek érzem és tartom magam, mert családom apai ága innen származik.

Az általános iskolai évek után Sopronba kerültem a Berzsényi Dániel Evangélikus Líceum Gimnáziumba, ahol 2009-ben érettségiztem. A soproni évek felejtethetetlenek és igen meghatározóak számomra, ekkor lett Sopron az egyik kedvenc városom.

Egyetemi tanulmányaimat 2010 szeptemberében kezdtem meg a Szegedi Tudományegyetem Történelem Szakán. Szeged városa hatalmas élményt jelentett számomra. Dunántúliként az Alföldet kevésbé ismertem, s bár jártam már előtte Nyíregyházán és Orosházán szavalóversenyeken, illetve a 2010-es szarvasi Szélrózsán, mégis keveset jártam az Alföldön. A tiszta-parti város Sopronhoz hasonlóan magával ragadott.

Először 10 éves koromban jutott eszembe, hogy egyszer lelkész szeretnék lenni. Ez akkoriban abból állt, hogy keszthelyi keresztlő és konfirmáló lelkészem, Nagyné Szeker Éva gyakran kért fel versmondásra a gyülekezet előtt. Rájöttem, hogy egyre kevésbé izgulok, ha sok ember elé kell kiállnom. Láttam, hogy ő is ezt teszi, és ezt én is tudnám csinálni. Később ez telítődött tartalommal, mégis Sopron után először a szegedi történelem szakra mentem. Bár evangélikus nevelést kaptam – leginkább Vas megyei nagyszüleim és a soproni líceum révén – és rendelkeztem istenhittel, mégis 2010 őszén lett ez igazán szemé-

lyes, amikor Szegeden egy átütő, életfordító Krisztus-élményben volt részem, amikor azt éreztem, hogy be szeretném hívni az életembe az Úr Jézust. Megtéréselményem egyúttal az elhívásom-má is lett, hiszen ezután döntöttem úgy, hogy a történelem alapszak után a teológián szeretnék tanulni. A megtérés utáni év a bizonyágtételek éve volt. 2011-ben kezdtem el Szegeden egy roma missziót, amely végül négy családra terjedt ki. Istennek hála több gyermeket és felnőttet megkereszteltünk. Ebben ifj. Cserháti Sándor evangélikus lelkész mindvégig támogatott és segített.

Teológus-lelkészi tanulmányaimat 2013-ban kezdtem meg az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Teológus tanulmányaim alatt kétszer is németországi ösztöndíjat kaptam. A 2015-2016-os tanévben Heidelbergben tanulhattam, a 2018-2019-es tanévben pedig Berlinben. A berlini ösztöndíjhoz hozzátartozik, hogy Dr. Fabiny Tamás püspök úr engedélyével 10 hónapig lelkészi szolgálatot láttam el a berlini Protestáns Magyar Gyülekezetben.

Hatodév utáni terveim kettős irányúak. Egyfelől szeretnék eleget tenni lelkészi elhívásomnak, másrészt szeretnék doktorálni egyháztörténetből. Érzem, hogy a lelkészi szolgálat mellett a tudományos továbbképzés és alkotás iránt is van elhívásom!

Urunk gazdag áldását kívánom a gyülekezet életére, a közös utunkra és azon túl!

Erős vár a mi Istenünk!

Gömbös Tamás VI. éves lelkész hallgató

Ifjúsági tábor

A Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet 2019-es ifjúsági tábora Nagyvelegen került megrendezésre. Lelkészeink, Szilvi és Pali elgondolkodtató áhitatai mellett sok színes programon vehettünk részt. Többek közt ellátogattunk a móri úszodába, pizzériába, számháborúztunk, focítottunk, röptünk és a nagyvelegi gyülekezet vasárnapi istentiszteletén is részt vettünk. Közösségi és társasjátékokat játszottunk szabadidőnkben, valamint egy-egy áhítat témáját dolgoztuk át projektte, amelyeket az este folyamán videóként, gyurmafigura-installációként és színpadi előadásként mutattunk be. A sok éneklés és nevetés tette még emlékeztetőbb élménnyé ezt a pár napot.

Frissen ordinált lelkészünk, Beni ezzel a táborral vett fájó búcsút tőlünk. Feleségével, Fannival megosztották velünk az örömhírt, hogy születendő gyermekük kisfiú lesz. Természetesen a csapat rögtön különféle nevek színes repertoárját kezdte ajánlgatni. Minden bonyodalom ellenére a kiváló szervezésnek köszönhetően elkerültük a galibákat. Az esti és reggeli áhítatok, a közös mosogatások, beszélgetések és játékok még jobban összekovácsolták a közösséget, így a tábor felejthetetlené vált számomra.

Imrei Zsófia

Gyülekezeti gyermektábor

Az idei gyermektáborra 2019. július harmadik hetében került sor Nagyvelegen, a Grünfeld-kastélyban. Az idei évben 50, 6-14 közötti gyermek, 6 ifis segítő és 6 felnőtt vett részt a táborban. Soha ennyien még nem voltunk, a kertben három sátrat is fel kellett állítani, hogy mindenki elférjen.

Két gyermekemnek és nekem ez volt a 6. táborunk, melyet minden évben nagy izgalommal várunk, hiszen tudjuk, rengeteg csodás élmény vár reánk egy olyan közösségben, ahova jó tartozni.

A napi többszöri – gitárral, szintetizátorral és dobbal kísért – közös éneklés az idei évben is hozzájárult lelki feltöltődésünkhöz. Nagyon jó volt hallani és látni, ahogyan kicsik és nagyok együtt énekelték a régi és új dalokat. A bibliai témájú foglalkozások mellett számos vetélkedő, játékos verseny és az elmaradhatatlan, várva várt esti előadások színesítették napjainkat. Szilvi találékonyságát dicséri, hogy Illésről és az ő pusztai életéről hallva, egyik nap lépényt is kellett készítenünk a gyerekeknek, olyasmit, amit anno ő is fogyaszthatott. Ezeket kisütöttük és délután nagy örömmel meg is ettük. Délutánonként hatalmas focimecscek, illetve méta zajlott a szemközti pályán, valamint a kézműveskedés keretében sokféle dolgot is készíthettek a gyerekek.

Kicsik és nagyok, gyerekek és felnőttek egyaránt élvezték ezt az öt napot. Barátságok szövődtek vagy mélyültek tovább, zajlottak érdekes beszélgetések, humoros előadások. Mindezekon túl, fontos és hosszú távon meghatározó élmények értek mindannyiunkat: ismételten megtapasztalhattuk az Úr Jézus erejét és szeretetét, a hit és az összetartozás varázsát. Ezek mind-mind olyan építőelemei az életünknek, amelyekre nap mint nap szükségünk van. A táborban szerzett élményeknek köszönhetően minden évben úgy érezhetjük, hosszú időre elegendő lelki táplálékot kaptunk, melyek átsegíthetnek az előttünk álló időszak nehézségein is. Ahogyan a számomra egyik legkedvesebb énekünkben énekeliük: *„Szomjat oltó vizedet add, újra érzem irgalmad. Felüdit majd, tiszta forrásból fakad. Szomjat oltó vizedet add, reménységünk csak Te vagy. Hogyha lépünk, Te vigyázzad utunkat.”*

Dr. Rihmer Annamária

UTAIM

BICAJOK, BUSZOK, KILOMÉTEREK

Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. (Zsolt 25,4-5)

Idén augusztusban, harmincadmagammal részt vettem a gyülekezeti biciklitúrán a Budapest-Dömsöd-Kalocsa-Baja-Mohács-Bóly-Bonyhád-Tamási-Pincehely útvonalon. A tervezett táv 444 km volt, 7 nap alatt.

Hónapok óta sokat gondoltam rá, nagyon vártam. Életemben először vettem részt bicajtúrán.

Az utak, ösvények is többes számban szerepelnek az idei biciklitúrával kapcsolatban. Legalább három út találkozott számomra ebben az egyben. Az egyik keserves, a másik keserédes, a harmadik megerősítő.

Aki 50 éves fejjel, a fizikai kondíció különösebb megalapozása nélkül, lelkesedésből – de mindig bízva a képességeiben – végnek ennek a 7 napos útnak, az „megfelelő tapasztalatokkal gazdagodik”. Gondoltam

korábban, ha mindenki képes letekerni azt a napi 50-60-70 kilométert, akkor az én – ugyan az utóbbi egy évben kissé elhanya-

Életem első biciklitúráján rengeteg nagyszerű élményben volt részem, fürdés a Dunában, éjszakába nyúló beszélgetések, közös áhítatok, éneklések. Amit mégis kiemelnék az a csapatszellem és összetartás. Nagyon jó volt, hogy mindenki bízta a másikat, együtt nevetett vagy éppen együtt szenvedett a legmeredekebb emelkedőkön. (Binder Emese)

golt – teniszes, vitorlázós, túrázós átlagos kondíttal, és megfelelő akaraterővel nem lesz gond. Ez a magabiztosság az első

nap 40. kilométeréig tartott, amikor elkez-
dett fájni a térdem, fogyni a levegőm, és
számoltam a hátralévő kilométereket. Még
24 volt hátra. Nagyon elfáradtam. Azzal
nyugtattam magam, hogy többen mondták
korábban: az első és a második nap min-
denki számára nehéz lesz. Nem is kesere-
dtem el túlságosan, és vártam a második
nap reggelt, ami állítólag a legnehezebbnek
ígérkezik, különösen a bicikli ülését illetően.
20 km megtétele után azonban rájöttem,
hogy – enyhén szólva – még nem építettem
föl a megfelelő kondíciót, ezért adok egy
kis pihenőt magamnak. Leváltam a többiek-
től, és saját tempóban még további 20 km-t
kerekézve Solton buszra szálltam, így meg-
takarítottam magamnak 20 km-t. Dunapa-
tajon bevártam a többieket és velük együtt
szakítottam át a célszalagot Szeliden.

*A biciklitúra legjobb pillanatai mindig
azok voltak, mikor nap végén megérkeztünk
egy-egy szállásra. Itt már csak annyi volt a dolgunk,
hogy rápihenjünk a holnapi napra, fürdőjünk a
Sugovicában és a Szelidi-tóban, vagy Tamásiban
a termálfürdőben. A hajnalig tartó beszélgetések
és nevetések most is élénken élnek bennem.
(Bognár Helka)*

Itt tudtam meg, hogy a térdfájásom nem
valami kezdődő időskori ízületi probléma,
hanem egy alapvető biciklis baki, ami min-
den kerékpáros honlapon olvasható. Az
ülést legalább 10 cm-rel magasabbra kell
állítani a „kempingbiciklizés” gyakorlatához
képest, hogy a lábam megfelelően kiegye-
nesedjen a hajtáskor és így elkerüljük a
térdfájdalmat. A következő napon – persze
még megengedtem magamnak egy kis

buszos „csalást” –, a kondícióm egyre jobb
lett, és sokkal jobban élveztem a túrát ezt
követően.

A Baja után következő dunántúli négy nap
közül csak a nagyon komoly emelkedővel
fenyegető Pécsvárad környéki szakaszt
pótoltam az én kedves buszos barátaim-
mal, a másik három napon viszont az
utolsó centiméterig kerékpáron közle-
kedtem. Bebizonyosodott tehát, hogy a
kerékpározás ilyen távon részben tech-
nikai sportág, néhány trükköt is ismerni
kell hozzá, illetve egy kis kondicionális
felkészültség jótékony hatású. Ezzel együtt
nagyon élvezetes volt egyre jobb és jobb
erőben biciklizni.

Természetesen rendszeresen tréfás ugra-
tásokra, illetve önironikus megjegyzésekre
adott lehetőséget, hogy a biciklitúrát mi-
lyen járművekkel, milyen kreativitással tel-
jesítem. Sőt, néhányan már Piroska buszos
kirándulásainak konkurenciáját látták a
megoldásaimban.

Hogy az útvonalról is szó essen: Vérmezőről
indulva Soroksáron, Csepelen keresztül ju-
tottunk ki a Duna vonalát követve Sziget-
szentmiklósról, Szigetcsépre és így tovább,
Ráckeven keresztül egészen Dömsödre, a
Ráckevei Duna ág mentén fekvő strand-
kempinghez, az első éjszakai szállásunkhoz.
Másnap Tasson, Apostagon, Solton, Hartán
és Dunapatajon keresztül biciklizett a tár-
saság (buszozott részben Attila -:) a Sze-
lidi-tóhoz egy ifjúsági szállásra. Harmadik
nap egy barátságos kerülővel, kis utakon,
falvakon keresztül mentünk be Kalocsára,
onnan pedig Baját egy dunántúli kerülő-
vel a gemenci erdőn keresztül célozta meg
a társaság. (Kicsit olyan ez az útvonal is-
mertetés, mint a *Másfélmillió lépés Ma-
gyarországon* epizódok utolsó két perce és
hozzá már hallok is az „Indulj el egy úton,

én is egy másikon” zenéjét). A Petőfi-szigeten egy ifúsági szálláson szálltunk meg, és innen néztük meg a bajai tűzijátékot és az ünnepi estét, miközben az ifúsági szállás udvarán felállított büfénél lazítottuk le. A negyedik napon követtük a Duna vonalát

Bajától Szeremlén, Dunafalván keresztül Mohácsig. Itt átkompoztunk, megálltunk Sátorhelyen, a Mohácsi Nemzeti Emlékhelyen, majd tekertünk tovább a bőlyi kollégiumi szállásunkig. Az ötödik nap látogattuk meg Keczkó Szilvi szüleit Szederkényben,

a méhészetüket Máriakéménden, majd Pécsvárad és Bonyhád következett. A nagy hírű Evangélikus Gimnázium kollégiumában aludtunk. A hatodik nap Hőgyészen, majd Regölyön keresztül Tamási volt a végcél, ahol a termál kempingben éjszakáztunk. Utolsó napon már egy délelőtti strandolás is belefért, majd a legrövidebb szakasz köve kezett Pincehelyig, a vonat indulásáig.

Amit keserédesnek jellemeztem a bevezetőben az arra utalt, hogy lényegében hazafelé bicikliztem. Kalocsai születésű vagyok, a gyerekkori a táboraimat a Szeli-tó partján töltöttem, ott volt a nagyapámék nyaralója is. Feleségem bajai, apai nagyszülei pedig a Mohácsi-sziget egy kis települése mellett éltek. Solt és Mohács között lényegében minden várost és falut ismerek, a szüleim, a nagyszüleim

*Idén az első biciklitúrámon a Duna mentén bicikliztünk, és egészen jók voltak az utak. Az tetszett legjobban a túrában, hogy nagyon jó volt a társaság, és a biciklizés közben beszélgetve jobb volt tekerni. A Mecsekben nagy élmény volt, hogy felfele tolva a felpakolt bicikliket nagyon elfáradtunk, utána száguldva gurultunk lefelé a Zengőről. A fárasztó hét végén Tamásiban egy termálfürdőben csúszdáztunk, fürödtünk, és örültünk, hogy a sok tekerés után végre egy jót lazíthattunk.
(Mihályi Barnabás)*

és a dédszüleim is a Dunával kapcsolatos hivatást gyakoroltak. Voltak köztük többen dunai hajósok, akik egész évben családdal járták a folyót Passautól Constantáig (nagymamám írt és olvasott németül, magyarul, szerbül), Duna szakaszmérnökségi vezető, nagypapám pedig a Mohácsi-sziget

belvízellátását szabályozó szivattyútelepen élte le az életét azt irányító gépészként. De azt kell mondanom, hogy a tájat már egy kicsit kíváncsian láttam. A gyülekezetem egyik tagjaként, gyülekezeti testvérekkel, mint közösséggel együtt haladtam a városokon, falvakon mezőkön, utakon, ösvényeken, szántóföldeken, vízparti töltéseken keresztül. Jó volt nézni a tájat, jó volt az ismerős helyeket, szeretett vidéket látni, de az én csapatom már ez a gyülekezet, az otthonom már Hegyvidék. Ez a megerősítő, harmadik út, ami ide vezetett. Visszafelé a szeretett és kedves tájra már vendégként látogattam.

Élveztem, hogy a néhány éve még kicsit kívülről figyelt gyülekezeti közösség bicikliző tagjaihoz teljesen öltözködés nélkül odakérek és beszélgetek velük, tovább folytatva a korábbi beszélgetéseinket, hallgatva a történeteiket, mesélve a sajátjaimat. Nem kell senkinek magából mást mutatni, mint aki, azt fogadják el, és úgy, ahogy te ott vagy, ahogy megmutatkozol. Ha egyik nap a fáradtabbak, vagy ... a bevállalósabb stílusúak között volt is egy-egy odaszólás, másnap már együtt szereltek biciklit. Keveredtek a társaságok, teljesen esetleges volt, hogy a vacsorakor ki mellé ültél le, mindenki ugyanolyan fesztelen volt az esti asztaltársaság. A reggeli és esti áhítatok lelkileg is összesimították a közösséget.

A gyerekek pedig elválaszthatatlanok voltak, nyüzsögtek, nevettek és panasz nélkül, mindig az élen haladva gyűjtötték a 10 és 100 kilométereket.

Az Úr hűségesen vezetett idáig. Tanított a túrán is. Magamról, másokról.

Jövőre is jövőnk.

Bognár Attila

Augusztus végi gyülekezeti kirándulás

Felkérést kaptam, hogy röviden, 10-15 mondatban számoljak be kis csapatunk, (16 fő) dél-alföldi kirándulásáról. Az öt nap programjának leírása legalább 10 sor, és akkor csak egy száraz felsorolást adok közre...

Mély benyomást tett rám a gyomaendrődi Knerr nyomda múzeumban tett látogatás. Egy kedves úr, aki a nyomdában dolgozott, onnan ment nyugdíjba, nagy szeretettel, szakértelemmel mesélte el a múltat, az alapítást, a fejlődését, mutatta be a kiállított gépeket. Óráig el tudtam volna hallgatni, minden szavából a szakma szeretete sugárzott.

Másik nagy élményem Kiskunhalason a csipke múzeum volt, ahol egy fiatal hölgy fogadta a csoportot, nemcsak elmesélte a csipkevarrás történetét, de be is mutatta, hogyan készül aprólékos, finom, közel 60 varrási technikával egy igazi remekmű.

Augusztus 28-án Varvasovszky János testvérünket egy pohár pezsgővel köszöntöttük 78. születésnapján.

Minden nap nagyon meleg volt, alig vártuk, hogy hazaérjünk szállásunkra, és az utca másik oldalán a Kálmán fürdő gyógyvizében vagy inkább hideg vízében megmártózzunk, de ne feledkezzünk meg az utca végi kis kocsmáról sem, ahol finom hideg sörrel szolgáltak a szomjas betérőknek.

Szerintem már túlléptem a megadott sorok számát, azt tanácsolom, ha valaki szeretné tudni, hogy milyen is egy augusztus végi öt napos kirándulás, együttlét, jövőre jelentkezzen Özvegy Istvánné Piroskánál, és megtapasztalja a testvéri közösség örömét.

Kialakult program még nincs, de érdemes már jó előre jelentkezni!

Peskó Zsuzsanna

XII. Psalmus

(részlet)

Sztárai Mihály

*Szabadíts meg és tarts meg uram Isten!
Mert ez földön immár szent ember nincsen,
Igaz beszéd az embereknél nincsen,
mert többire minden ember hitetlen.*

*Tudván mert oly nagy hívságokat szólnak,
Egymás környül mindenkor csalárdkodnak,
Mind hazudnak ő felebarátjoknak,
Szívek szerint es csak abban forgolódnak.*

*Az úr nyelveket és ajakokat,
Elszaggassa, eltörülje azokat,
Ajakokkal valakik csalárdkodnak,
És nyelvekkel csak nagy kevélyen szólnak.*

*Hatalmaddal tarts meg minket úristen,
Őrizz miket kegyetlen nemzet ellen,
Hogy örökké kik leszünk igaz hitben,
Megmaradjunk az te esméretedben...*

Sztárai Mihály (Sztára, 1500 körül – Pápa, 1575 eleje) reformátor, evangélikus lelkész, a Dunántúli evangélikus egyházkerület szuperintendense (azaz püspöke) 1553-tól haláláig, énekszerző, a 16. századi magyar irodalom jelentős alakja. (Wikipédia)

VIII. zsoltár

(részlet)

Szenczi Molnár Albert

*Nagy voltát ha megnézem dolgaidnak,
Mellyeket az te ujjaid formáltak,
Az eget, holdat, az fényes napot
És szép renddel az sok csillagokat:*

*Csudálván mondom: Micsoda az ember,
Ki tetőled ennyi dicsőséget nyer!
De micsoda az embernek fia,
Kiről fölségednek van illy gondja?*

*Az Angyaloknál noha egy kevéssé
Kisebbé tőd: de nagy dicsőségessé
Teremtéd őtet, és magasztalád,
Nagy dicsőségre felkoronázád.*

*Kezed munkáján őtet úrrá tevéd,
Hogy azokkal bírní, néki engeded,
Valamit ez világra teremtél,
Mindeneket lába alá vetéd...*

Szenczi Molnár Albert (Szenc, 1574. augusztus 30. – Kolozsvár, 1634. január 17.) magyar református lelkész, nyelvtudós, filozófus, zsoltárköltő, egyházi író, műfordító. (Wikipédia)

A várgesztesi vadászház varázsa

Többedik éve, hogy a nyár utolsó hétvégéjét a gyülekezet énekkara közösen tölti távol Budapesttől, hogy erőt merítsen a következő tanévre.

Idén a tábor különlegességét az is adta, hogy karvezetőnk régi, régebbi és legegyszerűbb tagokat (mint engem) is megszólított arra, hogy jöjjön el erre az alkalomra. A hívogatás különleges apropója volt, hogy idén 30 éve, hogy a gyülekezet ifjúsági tagjaiból a Tékozló fiú gitáros oratórium eléneklésére verbuválódott egy énekkar, akkori nevén BIÉZ, azaz Budahegyvidéki Ifjúsági Ének- és Zenekar. Az akkori közös próbák, az előadás izgalma, a csapat lendülete akkor tovább sodorta a csapatot, a próbák folytatódtak, az ötletek sokasodtak, s így az énekkar a gyülekeztünk egy állandó közösségévé vált. Az októberben megrendezésre kerülő Hegyvidéki evangélikus Nap keretében ünnepeljük majd együtt ezt az évfordulót régi új és még újabb énekekkel.

Az augusztusi hétvégén már sok-sok énekléssel kezdtük meg a felkészülést erre az alkalomra. A próbák még „nyári hangulatban” teltek, az éneklést meg-meg szakította az énekkar elmúlt 30 esztendőjéről és a jövő-

beli tervekről való közös gondolkodás és persze a kihagyhatatlan viccelődések.

A csapatösszetartás erősítését persze nagy mértékben segítették az olyan közösség-teremtő elemek, mint az, hogy mienként volt a várgesztesi vadászház egy teljes hétvégére, amely ott áll Várgesztes határában már érintve az erdőt, amely amolyan igazi kirándulós atmoszférát teremt, akkor is, ha ki se mozdulunk onnan; a közös reggeli, ebéd és vacsora; a tábortűz; a torna (vagy inkább izommozgató-torokfényező gyakorlatok :-); a tatai kiruccanás; a közös főzések. És akárhová néztem, akármelyik helyiségbe léptem, mindenütt kettes-hármas rajokban kialakult spontán beszélgetéseket láttam, amelyek az éjszaka közepébe is belenyújtóztak.

Jó volt. Az éneklések, az áhítatok, a beszélgetések, a hangos nevetések, a csendek, a nosztalgiai ébresztő találkozások, az új ismeretségek.

Remélem, hogy termékeny lesz a következő év énekkari szempontból is, és annak valamilyen formában majd én is részese lehetek.

Borókay Réka

VISSZAPILLANTÓ

Az *Égigérő* legutóbbi, 2019. júniusi számának megjelenése óta történt gyülekezeti eseményekről rövid összefoglalást adunk olvasóinknak.

Május 27-én Keresztyén Értelmiségi Fórumon *Font Sándor* országgyűlési képviselőnek, a Déli Evangélikus Egyházkerület felügyelőjének az „Egyház és közélet a közösségek szolgálatában képviselőként és kerületi felügyelőként” címmel tartott előadása hangzott el, amelyet beszélgetés követett.

Június 1-én *Özveggy Istvánné Kertész Piroska* vezetésével egy napos társasutazásunk Győrbe vezetett, ahol *Kőrös Erzsébet* helyi idegenvezető, a győri gyülekezet tagja megmutatta a Rába-parti város szépségeit, kiemelkedően a közelmúltban felújított evangélikus templomot és tanintézményeket.

Június 10-én a pünkösdhétfői istentisztelethez csatlakozóan volt az idei évadzáró kerti parti közös ebéddel, a gyülekezet minden korosztályának a részvételével.

Június 21-e és 23-a között lelkészeink vezetésével, több mint 70 résztvevővel tartottuk lelki programokban gazdag gyülekezeti hétvégénket Révfülöpön, az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban.

Július 6-án Szemerei János, a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke 25 lelkész, gyülekezetünk és családja jelenlétében templomunkban avatta lelkésszé unokaöccsét, Szemerei Gábor Benjamint, aki hatodik, gyakorlati teológus évét nálunk töltötte, számos szolgálattal erősítve gyülekezetünket. A gyülekezet

története folyamán először volt lelkészszentelés! Beni és felesége, Fanni életére, a Somlószlósi és Kertai gyülekezetekben megkezdett munkájukra egész gyülekezetünk nevében kívánjuk Isten áldását.

Július 10-e és 14-e között volt ifjúsági táborunk Nagyvelegen, melynek folytatásaként ugyanitt volt gyermektáborunk is, ahol lelkészeink és segítőtársaik vezetésével több mint 50 gyermek vett részt. A táborok életét közös játékok, beszélgetések és áhítatok tették színessé.

Augusztus 18-a és 24-e között a nyári kerékpártúrát idén is *Hikisch Gábor és Mihályi Szabolcs* vezette. A túra a Duna mentén, majd Tolna és Baranya megye útjain kanyargott, hét nap alatt 444 km megtételével, sok közösségteremtő élménnyel. A 30 kerekező fiatal között voltak lelkészeink is, fiaikkal együtt.

Az augusztus 27-e és 31-e közötti ötnapos autóbuzos társasutazás résztvevői *Özveggy Istvánné Kertész Piroska* presbiterünk vezetésével a Dél-Alföld legszebb helyeit keresték fel: más városok mellett Szarvast, Gyulát, Békéscsabát, Aradot, Temesvárt és Szegedet.

Augusztus 30-a és szeptember 1-e között énekkaros testvéreink nyári tábora *Hikisch Zoltán* karnagy vezetésével a várgesztesi vadászházban volt, ahol az őszi és téli énekkari szolgálatokra és az énekkar megalakulásának 30 éves jubileumára készültek.

Összeállította: Kézdy Pál

GYÜLEKEZETI PROGRAMOK 2019. OKTÓBER-DECEMBER

2019. OKTÓBER

október 6. vasárnap 10:00
9. Hegyvidéki Evangélikus Nap

október 6. vasárnap 11:15
Keresztyén Értelmiségi Fórum

október 18. péntek – 21. hétfő
Schrobenhauseni csoport fogadása

október 20. vasárnap 11:15
Könnýúzenés istentisztelet

október 31. csütörtök 18:00
Reformáció ünnepe

2019. NOVEMBER

november 3. vasárnap 11:15
Családi istentisztelet

november 8. péntek – 10. vasárnap
Családos és ifjúsági kirándulás

november 16. szombat 9:00
Kerti és takarítási munkanap

november 17. vasárnap 11:15
Könnýúzenés istentisztelet

november 21. csütörtök – 25. hétfő
Konfirmandusok utazása Finnországba

november 25. hétfő 18:30
Keresztyén Értelmiségi Fórum

2019. DECEMBER

december 1. vasárnap 11:15
Advent 1. vasárnap - forraltborozás

december 3. kedd 18:00
Adventi zenés áhítat

december 3. kedd 19:00
Adventi szeretetvendégség

december 10. kedd 18:00
Adventi zenés áhítat

december 15. vasárnap 11:15
Könnýúzenés istentisztelet

december 21. szombat 16:00
Karácsonyi szeretetvendégség

december 24. kedd 17:00
Karácsony este - istentisztelet

december 25. szerda 10:00
Karácsony ünnepe - istentisztelet

december 26. csütörtök 10:00
Karácsony 2. ünnepe - istentisztelet

december 30. hétfő 18:00
Ifjúsági előszilveszter

december 31. kedd 18:00
Őév este - istentisztelet

Állandó gyülekezeti alkalmaink

ISTENTISZTELETEK

Vasárnap 10.00 órákor úrvacsorával

Családi istentisztelet

A hónap első vasárnapján 11.15-kor

Zenés istentisztelet

A hónap 3. vasárnapján 11.15-kor

GYERMEK BIBLIAKÖR

Minden hónap 2., 4. és 5. vasárnapján
10.00 órákor

BIBLIAÓRÁK

Kedden 18.00 órákor (gyülekezeti)
Csütörtökön 10.00 órákor (gyülekezeti)

ÉNEKKARI PRÓBÁK

Pénteken 18.30 órától – gyülekezeti kórus

**A hittan- és bibliaórákra, ifjúsági
órákra, énekpróbákra
bejárat az alsó udvari kapun.**

IFJÚSÁGI ÉS FIATAL FELNŐTT ÓRÁK

Fiatal felnőttek bibliaórája

Minden hónap második csütörtökén
19.00 órákor családoknál

A konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak

Pénteken 16.30 órákor

Konfirmációi előkészítés

Csütörtökön 16.00 órákor

HÁZASPÁROS KÖR

Minden hónap 4. csütörtökén 19.30 órákor
családoknál

BABA-MAMA KÖR

Minden hónap 2. és 4. pénteken
10.00 órákor

HITTANÓRÁK (Gyülekezeti központ)
Hétfőn 17.00 órákor óvodások részére

ÉGIGÉRŐ

Erős vár a mi Istenünk!

A Budahegyvidéki Evangélikus Egyházközség lapja, megjelenik évente 4 alkalommal.

Kiadó: Keczkó Pál lelkész | 1123 Budapest, Kék Golyó utca 17. | Telefon: +36 1 224 0640; +36 20 824 3460

E-mail: pal.keczko@lutheran.hu | Szerkeszti: Borókay Ferenc, Keczkó Szilvia, Kézdý Pál

hegyvidek.lutheran.hu

Típo, tördelés: Kappéter Ákos | Nyomdai kivitelezés: Rózsa Gábor nyomdája

A KIADVÁNY MEGJELENÉSÉT A XII. KERÜLETI HEGYVIDÉKI ÖNKORMÁNYZAT TÁMOGATJA.